

малък формат. Втората година излиза два пъти седмично, малък формат (4^о) 16 стр., и третата и четвъртата година същия формат и обемъ, но единъ път седмично. Отначало Драганъ Цанковъ издавалъ вестника съ оскъдни срѣдства, но отсетне католическата пропаганда, сигурно го е подпомагала. Презъ третата година вестникътъ е билъ редактиранъ известно време отъ Хр. Д. Ваклидовъ, горещъ привърженикъ на унията. Абонаментъ: за Цариградъ — дветъ издания 150 гроша и за вънъ — 180 гроша. „България“ е ималъ настоятели въ всички по-голъми градове и абонати дори въ села.

Въ програмата на вестника е очертана точно опредѣлена задача, която си поставя да изпълни, а именно борба срещу Фенеръ за освобождение отъ духовното му иго, образуване на самостоятелна българска църква и признаване на българитъ за отдѣленъ народъ въ границитъ на турската империя. И наистина, още отъ първитъ броеве Цанковъ започва една решителна, жестока и безогледна кампания срещу разпуснатото и развилнѣло се гръцко духовенство и въ редица статии се мъчи да докаже, че гръцката патриаршия нѣма каноническа властъ надъ българския народъ, поради което не може и да го управлява. Отричайки правото за духовна властъ на гърцитъ надъ българитъ, той иска пълно скъсване съ гръцката църква и започва, отначало нѣкакъ по-прикрито, а по-късно вече открито, да агитира за унията, която можела да се използва не само за спасяване на българския народъ отъ духовното потисничество на гърцитъ, но също така за спечелване симпатиитъ и застъпничеството на френското правителство за българската национална кауза. Съ голѣмъ възторгъ и радостъ „България“ посрѣща прощението на българи отъ Кукушката епархия до Папа Пий IX, да ги приеме въ лоното на католическата църква. „Всѣки съразмѣрно съ силитъ си — казва „България“ — трѣба да подражай примѣрътъ имъ“. (бр. 25. г. I, 1859).

Българското население, което съ недовѣрие гледало на пропагандата на католицизма, трѣбвало да бѣде убедено и в. „България“ почналъ систематически да обнародва документи и писма, отъ които личи влиянието и съдействието на Римскитъ папи за създаването на отдѣлна българска църква. Напримѣръ, писмата на Царъ Борисъ до папа Йоанъ VIII, Хрисовула на Царъ Иванъ Асенъ до папа Иннокентий III и други.

Отъ една страна растящото недоволство отъ Фенеръ, отъ друга — пропагандата на „България“ допринесли за демонстрацията въ Цариградската българска църква на 3 априль 1860 г.; тя била посрещната съ възторгъ отъ „България“. Иларионъ Макариополски почналъ да рѣкополага